

Молодий журнал

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX • № 136 [2552]. ЧЕТВЕР, 16 ЛИСТОПАДА 1978 року. Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

АРТЕРІЯ ДРУЖБИ І СПІВРОБІТНИЦТВА

УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ ПОРОМНОЇ ПЕРЕПРАВИ
ІЛІЧІВСЬК — ВАРНА

Яскравим уособленням містичного братерства радянського і болгарського народів, широким можливостям соціалістичної економічної інтеграції стала поромна переправа, яка зв'язала два чорноморських порти — Іллічівськ і Варну. 14 листопада в цих містах відбулись урочисті церемонії відкриття морського залізничного поромного сполучення між портами СРСР і НРБ.

Під надихаючим враженням теплої вітальності поромного товариша Л. І. Брежнєва, надісланого радянським і болгарським будівельникам, морякам, портовикам, залізничникам — усім, хто створював цю одну з найбільш у світі поромних переправ, прийшли на мітинг десятки тисяч жителів Варни.

Тепло зустрінуті приєднали, на мітинг виступили з промовою перший секретар ЦК БКП, Голова Державної Ради НРБ Т. Живков і член Політбюро ЦК КНРС, секретар ЦК КНРС А. П. Кириленко, який очолює радянську делегацію на торжествах з нагоди відкриття поромної переправи.

Учасники мітингу з піднесенням прийняли вітальний лист Центральному Комітетові БКП і вітальний лист Центральному Комітету КНРС.

Начальник будівництва об'єкта рапортував про завершення спорудження комплексу. Товариші Т. Живков і А. П. Кириленко перерізають стрічку: поромну переправу Варна — Іллічівськ відкрито!

Через кілька хвилин трипалубний пором «Герон Одесь» з вантажами для СРСР відходить у перший робочий рейс, взявши курс на Іллічівськ.

* * *

Будівельники, залізничники, докери, моряки, жителі Іллічівська урочисто провели в перший робочий рейс пором «Герон Шипка».

Відбувся мітинг, на якому з промовою виступили член Політбюро ЦК КНРС, перший секретар ЦК Компарії України В. В. Шербицький, член Політбюро ЦК БКП, секретар ЦК БКП О. Дойнов, який очолює делегацію НРБ на торжествах з нагоди відкриття переправи.

На мітинг було оголошено вітальний лист першого секретаря ЦК БКП, Голови Державної Ради НРБ товариша Т. Живкова радянським і болгарським учасникам будівництва поромного комплексу Варна — Іллічівськ.

Учасники мітингу з великим піднесенням прийняли вітальний лист Центральному Комітету КНРС, Генеральному секретареві ЦК КНРС, Голові Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєву і надіслали телеграму Центральному Комітету Болгарської Комуністичної партії, першому секретареві ЦК БКП, Голові Державної Ради НРБ Т. Живкову.

17 листопада — Міжнародний день студентів

НАМ ІТИ ДО СВІТЛА

Частина великої армії майбутніх спеціалістів відзначає свято в атмосфері піклування країни про вищу школу, про розвиток науки, про забезпечення висококваліфікованими кадрами всіх галузей народного господарства. Молодь НДР, Чехословаччини, Польщі, Монголії, Радянського Союзу та інших соціалістичних країн зустріне Міжнародний день студентів радянсько-німецького союзу.

По-іншому пройде свято у студентів капіталістичного світу. «Університети хворі — де вихід?» — таке запитання сьогодні часто повільно на перших полосах французьких газет. У цей же час понад сто тисяч учорашніх студентів, а сьогоднішніх спеціалістів з дипломами бродять вулицями Франції (Закінчення на 2-й стор.).

ЯКІСТЬ НАШОЇ РОБОТИ:
проблеми руху за бережливості

СКІЛЬКИ КІЛОВАТІВ БЕЗГОСПОДАРНОСТІ?

РЕЙД КІРОВОГРАДСЬКОГО МІСЬКОГО КОМІТЕТУ НАРОДНОГО КОНТРОЛЮ, ОБЛАСНОГО ТА КІРОВОГРАДСЬКОГО МІСЬКОГО ШТАБІВ «КОМСОМОЛЬСЬКОГО ПРОЖЕКТОРА» І «МОЛОДОГО КОМУНАРА».

Один процент річної економії електроенергії по республіці — це 1400 мільйонів кіловат-годин, чого достатньо для видобування 30 мільйонів тонн вугілля чи виробництва 14 мільйонів тонн прокату.

Кіловат-години чи геокаторії в руки не візьмеш, не зважши на долоні. Але вони мають вагу, мають, навіть більшу, ніж речі матеріальні. Підприємство, що витрачає енергію зверху ліміту, оплачує її в кілька разів дорожче, що позначається на собівартості продукції. Отож на більшості підприємств обласного центру великого значення набула боротьба за доплату за електроенергію. Кожен знає в цій своїй місцевості: інженер — за креслярською дошкою, робітник — за верстатом, воляр — за кермом. «Прожекторист» — над свіжм номером стінки. Але, на жаль, існує й інше явище, яке не відповідає меті цієї боротьби. Ного намагаю-

Коллективное чтение спогадів товариша Л. І. Брежнєва „ЦІЛІНА“

ЯК СИМВОЛ ВІРНОСТІ ВІТЧИЗНИ

Мільйони людей у Радянському Союзі і зарубіжних країнах з великим інтересом сприймали спогади товариша Л. І. Брежнєва «Мала земля» і «Відродження». Високо оцінюючи глибокий ідейно-політичний зміст цих книг, читачі висловили побажання, щоб Леонід Ілліч продовжив роботу над спогадами і розповів про інші найбільш важливі стали в історії країни.

Великому подвигу радянського народу присвячений новий твір Леоніда Ілліча Брежнєва «Цілина».

Освоєння цілини — справа історичного значення. Мова йшла не тільки про піднесення

зернового господарства однієї республіки, а про кардинальне розв'язання зернової проблеми в масштабах усього Радянського Союзу. Цілина спонукала раз показала всьому світові найбагатшій моральній якості радянських людей, вона стала символом беззав'язного служіння Батьківщині, великим звершенням соціалістичної епохи.

Про подвиг сотень тисяч комуністів, патріотів-цілинників, про їх наполегливість, сміливість, трудову ініціативу розповідає автор спогадів «Цілина».

Нову книгу товариша Л. І. Брежнєва «Цілина» випустило українською мовою видавництво політичної літератури України.

Книга вийшла часовим тиражем і надрукована на головному підприємстві республіканського виробничого об'єднання «Поліграффіна» Держкомвидав УРСР.

(РАТАУ).

МИ — РАДЯНСЬКІ

Що мене вразило в новій книзі спогадів товариша Л. І. Брежнєва «Цілина», так це тонко підмічене вміння простої радянської людини виходити переможцем у боротьбі з труднощами, природною стихією.

Взяти хоча б Володимира Чекаліна, запального, відчайдушного бригадира, котрий повів своїх хлопців на штурм, здавалося б, неприступного для тракторної колонії Ішиму, зумів з допомогою місцевих жителів знайти брід і дістатись-таки до місця

призначення, незважаючи на розлив ріки. Або агронома з радгоспу «Ждановський», що зумів використати свої професійні знання і знайти дійовий практичний метод боротьби з посухою. «Тепер на цілині на відміну від інших місць насіння загортають на глибину до восьми сантиметрів, це стало звичайним агроприйомам», — пише Л. І. Брежнєв. За цими словами — творчий неспокій людини, яка шукала виходу зі складного становища, продикуваного природою, і знайшла його.

Чи взяти «претензію» В. Т. Моргуна, якому пропонують «високий пост, а він не хоче, відбивається руками й ногами». «Здавалося б, честь, а йому прикро до сліз: тільки-но розгорнув господарство, зрісся з людьми, намітив план перетворення радгоспу у справжню фабрику дешевого зерна, а тут треба все кинути»...

Все це — штрихи нашого, радянського способу життя, штрихи до портрета людини високого морального об'язку.

Книга Л. І. Брежнєва — данина героїці буднів радянського народу.

дових трудівників, на долю яких випало нелегке, але почесне випробування — підкорити одвічно пустуючі цілинні землі.

Відверто кажучи, досі я знав про цілину з розповідей старших, з кінофільмів, по-справжньому осягнув подвиг її підкорювачів тільки тепер, коли ознайомився з «Цілиною». Цілком згоден зі словами: «Для діячів літератури і мистецтва немає більш цікавого і надихаючого завдання, ніж відобразити подвиги народу, в тому числі на цілині».

М. ЧОРНИЙ,
робітник.

с.мт Смолине,
Маловишківського району.

тєся пояснити виробничою необхідністю, передбаченими труднощами хоча чи не головну роль відіграє тут правдою деяких господарських керівників: спочатку продукція за велику ціну, а потім усе інше. А ця ціна іноді виявляється надто дорогою.

(Закінчення на 2-й стор.).

НАМ ІТИ ДО СВІТЛА

(Закінчення).

Поч. на 1-й стор.).

цузьких міст. «Франція витрачає надто малу частину свого бюджету на потреби студентської молоді!» — під таким лозунгом веде боротьбу Національний союз студентів Франції.

Франція — не виняток. У країнах бізнесу проводиться так званий соціальний відбір абітурієнтів при вступі до вузів. Багато дітей робітників та селян при всіх своїх здібностях лише можуть мріяти про студентську лаву. А коли вдається їм вступити до вузу, то ніякої гарантії на роботу за спеціальністю після одержання диплома у них немає. Студенти капіталістичних країн страйкують, вимагають від урядів уваги до себе, борються за демократію, за мир, за ті права, якими наділено їхніх ровесників із соціалістичних країн.

Час від часу молодь планети збирається на своїх форумах, час від часу країни обмінюються студентськими делегаціями, що літа на будівельних машинках багатьох країн з'являються життєрадісні робітники в будагони-ських спецках і новобу-

дози слухають мовне різнобар'я. Міжнародні студентські будівельні загони вже стали традицією. Все це сприяє зближенню студентської молоді світу, зародженню дружби. Все це допомагає молодим боротися за мир і справедливість на землі.

У цей день, мабуть, багато студентів згадають своїх друзів з інших країн, поздоровлять зі святом. А ми пропонуємо вам невеличку подорож маршрутами однієї студентської туристської групи, що зовсім недавно побувала у братній Угорщині. Коментуватимуть її члени групи, студенти грецького курсу механіко-машинобудівного факультету Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування Юрій Бабенко та Олександр Коваль.

Отже,

ДРУЖБА ПОЧИНАЄТЬСЯ З УСМІШКИ

Столиця Угорщини зустріла нас широкими усмішками. Ми мчали людними вулицями Будапешта, і жиданчик багатьох країн з'являються життєрадісні робітники в будагони-ських спецках і новобу-

ми. І ми відповідали їм такою ж привітністю.

За кордоном особливо відчувається, як поважають у світі Радянський Союз, як тягнуться до радянських людей, намагаються поговорити, розпитати, як у нас, розказати, як у них.

Поїздка групи (в ній були кіровоградські й тернопільські студенти-будівельники) була багатою на зустрічі, на знайомства. Дванадцять днів — це стільки цікавого, нового, навіть незвичайного. Але для нас, студентів, найбільш пам'ятними були, звичайно ж, зустрічі зі своїми зарубіжними побратимами.

Дебрецен. Ходили храмом науки — Дебреценським університетом. З цікавістю роздивлялися стени, виставки, порівнювали зі своїми, інститутськими, розпитували про вуз, про студентів, про систему освіти. Говорити, між іншим, з угорською молоддю неважко, бо російська мова — обов'язковий предмет у школах, та й інтерес до нашої великої мови неабиякий.

Дебрецен познайомив нас із... будапештськими дітьми. Вони — студентки столичного педінституту — приїхали сюди на практику. Представляючись, вони називали себе російськими іменами — Аня, Жена...

— Хіба й у вас є такі імена?

Дівчата сміялися. — Нам подобаються ваші, російські, — сказала Аня (вона, до речі, чудо-

во розмовляє по-російськи, хоча вчиться на природничому факультеті). — Ми свої імена переклали на російську, щоб у вас не створювалось груднощів з вимовою.

Про що говорять студенти, коли зустрічаються? Звичайно ж, про свої оцінки, теми курсових, про семінари, про курйозні випадки на екзаменах, про своїх викладачів. Ми ж розповідали одне одному ще й про систему освіти. В Угорщині, повідали нам майбутні вчителі, школярі вчать 12 років: вісім — у звичайній школі, а чотири — у спеціалізованій, котре готує своїх вихованців до певної професії. Потім — інститут, університет. Інститут — іще три роки навчання і спеціальність чисто практична. Університет же випускає кадри тільки для наукової роботи.

Стипендія в угорських студентів менша, ніж у наших, і її надання залежить в основному від матеріального забезпечення.

Жартували, сміялися, пили каву. А наприкінці обмінялися адресами.

В одній дитячій пісеньці є чудові слова: «Ну а дружба починається з усмішки». Чудові й справедливі. Мабуть, тому за невеликий час подорожі у нас появилось багато друзів, що навкруги цвіли усмішки. А міжнародна мова жести ставала другим етапом до знайомства і розмов.

Кьосег. Це велике містечко подарувало нам зу-

стріч з італійськими студентами. Двоє хлопців і дівчина, медики, приїхали в Угорщину трохи відпочити. Як і всі студенти, вони дружелюбні, жваві, веселі. Спільну мову ми знайшли моментально. Італійці добре знали англійську. Майбутні медики — діти багатих батьків. І хоч ми подружилися з ними, та все ж різниця у світосприйнятті відчувалася. Поводилися італійці занадто вільно. У цієї трійки — власна машина, чимало грошей. Над своїм майбутнім вони особливо не замислюються: батьки ж улаштують як слід.

Ми зіграли з ними дві партії в теніс. Обидві, до речі, виграли.

Ця зустріч ніби зіткнула нас з іншим світом, незнайомим, не схожим на наш, соціалістичний. Зіткнула і дала змогу відчуті: в тому світі є й такі студенти, з власними машинами, з повними гаманцями хрусткілих купюр, діти бізнесу, породжені ним і виховані.

Балатонфольдвар. Містечко-курорт. Прекрасна здравниця на озері Балатон. Зіграло нас теплим сонцем, занурило у води знаменитого європейського озера.

На Балатоні у нас відбулася ще одна цікава зустріч. Із туристською групою молоді і студентів з Німечкої Демократичної Республіки. Ми виявили ініціативу: запросили їх провести разом вечір дружби молоді двох країн. Німці з великою радіс-

тю згодилися, допомогли в організаційних питаннях. Вечір пройшов на славу. Скільки було цікавих тем для розмов! Як завжди, переважали чисто студентські. Але багато говорили про другу світову війну, про мир між народами.

— Світла пам'ять про Сталінград живе в наших серцях, — казало сьогоднішнє покоління Німечкої Демократичної Республіки. — Ми, як і все прогресивне людство, боремося за мир, за неповторення цієї трагедії, яка спалахнула в сорокових роках.

А потім німецькі студенти запропонували скрипити дружбу «Катюшею». Нашою незабутньою «Катюшею». Співали всі російською мовою. (Як і в Угорщині, в школах НДР російська мова — не просто обов'язковий предмет, а й дуже популярний).

З «Катюші» неначе почалася друга частина нашого вечора — пісенна. Скільки пісень ми переспівали! І як було радісно на душі, що дружба справді не знає кордонів! Починаючись зі щирої усмішки, дружба прогресивної молоді міцніє, розвивається.

* * *

Ми, радянські студенти, сьогодні вітаємо всіх своїх ровесників-побратимів з Міжнародним днем студентів і зичимо кожному всього найкращого в навчанні, в житті, в боротьбі за мир, демократію, за перемогу соціалізму.

ОБРЯДИ НАШІ, РАДЯНСЬКІ

Вчора в Будинку політичної освіти обкому Компартії України почала роботу обласна науково-практична конференція з питань соціалістичної обрядовості.

З доповіддю «ХХV з'їзд КПРС і ХХV з'їзд Компартії України про завдання ідейно-морального виховання трудящих та заходи по дальшому впровадженню радянських традицій,

свят і обрядів в області» виступив завідувачий відділом пропаганди і агітації обкому партії І. П. Оліфіренко.

У роботі конференції бере участь заступник голови Комісії по радянських традиціях, святах і обрядах при Раді Міністрів УРСР С. О. Стеценко. У своєму виступі він висвітлює питання «Роль комісії по радянських традиціях, святах та обрядах в організації і проведенні нових свят і обрядів».

Сьогодні конференція продовжує свою роботу.

НА КІРОВОГРАДСЬКОМУ ЗАВОДІ ТРАКТОРНИХ ГІДРОАГРЕГАТІВ МАЙСТРА ДІЛНИЦІ НАДІЮ ЛИСЮКОВИЧУ ЯК СПРАВЖИВОГО ГОСПОДАРА, ЯКИЙ ДВА ПРО ЕКОНОМІЮ ТА БЕРЕЖЛИВІСТЬ, ЯК ЦИРОГО ВИХОВАТЕЛЯ НАЙМОЛОДШИХ РОБІТНИКІВ, ЩО ТІЛЬКИ-НО ПРИЙШЛИ В ТРУДОВІЙ КОЛЛЕКТИВ.

Фото В. ГРИБА.

СКІЛЬКИ КІЛОВАТІВ БЕЗГОСПОДАРНОСТІ?

(Закінчення).

Поч. на 1-й стор.).

Кіровоградський міський комітет народного контролю, обласний і міський штаби «Комсомольського прожектора» провели на 32 підприємствах міста масову перевірку використання теплової та електричної енергії.

На заводі тракторних гідроагрегатів останнім часом реалізовано багато заходів, спрямованих проти непродуктивного витрачання енергії. Завдяки цьому протягом трьох кварталів підприємство зекономило 1319 тисяч кіловат-годин електричної і 1379 тисяч кіловат-годин теплової енергії. В основному це пов'язано зі змінами технології виробництва, впровадженням цінних раціоналізаторських пропозицій новаторів.

Для технологічних потреб на підприємстві використовують теплову енергію у вигляді пари. Завдання по поверненню конденсату на теплоцентралі тут виконують. Нинішнього року відновили теплоізоляцію паропроводу на ділянці довжиною 800 метрів. А ось у середній приміщенні труби в окремих місцях забули заізолювати. На день перевірки ще не в усіх цехах було закінчено йшла.

Брак і економія. Перше завжди впливає на друге. За три квартали втрати від браку порівняно з відповідним періодом минулого року зменшилися на 36,3 процента. Цифри красномовні, але вона якось меншає в очах, коли дізнаєшся, що через випуск недоброякісної продукції цього року завод тракторних гідроагрегатів додатково втратив 33 тисячі кіловат-годин електроенергії. Додамо до цього ще 15 тисяч непродуктивно витрачених кіловат-годин — наслідок порушення герметизації електропечей.

Усього ж за дев'ять місяців втрати електроенергії становили на підприємстві 113 тисяч кіловат-годин. Факт, що повинен тривожити не тільки головного інженера Г. В. Бугреєва та інших керівників, а й комсомольських активістів, «прожектористів», які, до речі, не дуже поспішають виявляти активність у русі за економію та бережливість, власну ініціативу. Скажімо, не всі комсомолки знають, скільки комсомольців і чоловік пелюшкової молоді ведуть особисті рахунки економії, скільки з них подали раціоналізаторські пропозиції, спрямовані на зменшення втрат електро- і теплоенергії. А безконтрольність — вона рідна сестра безгосподарності.

Проте, керівники управління механізації будівництва комбінату «Кіровоградбуд» без особливих зусиль можуть довести, що контроль за витрачанням пального — справа не обов'язкова, другорядна. В документах указується лише кількість виданого пального і час роботи механізмів. Скільки на кінець дня лишилося пального, невідомо. Премій за економію робітникам управління відповідно не виплачують. Проте існує тверда гарантія щодо економії, бо: механізми експлуатують не з повним навантаженням за часом навантаження механізмів недостатнє. Словом, «допомагає» економити несприятлива робота будівельних організацій. Відповідно 2,5 і 6 процентів електроенергії зекономили в управлінні за три квартали цього року. Чого ж іще треба! А на будівництві гуртожитку для робітників заводу друкарських машини щодня працюють виготовлені кустарним способом електричні прилади для опалення. Зазначимо: встановлені вони всупереч усім правилам техніки безпеки, «з'їдають» за день 50, а за місяць — 2400 кіловат-годин,

Те ж саме і в будівельному управлінні тресту «Кіровоградбуд», де керуючим М. А. Мельниченко. З восьмої по одинадцяті години електроприлади нагрівають порожній підсобний приміщення незалежно від температури повітря надворі. Це означає, що кожного дня в управлінні «звільняються» від 105 кіловат-годин електроенергії. Ось деякі потрібні проміжки «Комсомольського прожектора»!

Перевірка показала, що в шляхово-будівельному управлінні тресту «Дніпропетровськбуд», яке очолює М. Л. Бондар, не контролюють використання ліміту електроенергії. Ліміту не розподіляють по виробничих ділянках, немає питомих норм витрати енергії на одиницю продукції. Результат: у третьому кварталі допущено перевитрату електроенергії на 32,9 тисячі кіловат-годин, за що управління заплатило штраф у чотирьохразовому розмірі — 3289 карбованців. Яка ж тоді собівартість збудованих цих шляхів?

Увесь цей рік штаб «Комсомольського прожектора» на Кіровоградському олійножиробінаті практично не діяв. Існував він формально, на папері. А експлуатація заварувального й верстатного обладнання без обмежувачів роботи на холостому ходу призвела до перевитрати

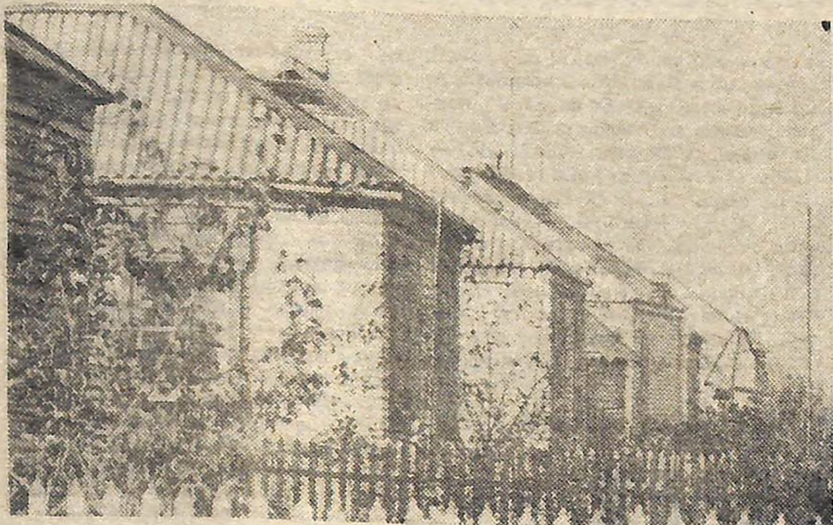
25 тисяч кіловат-годин електроенергії на рік. Викидається в атмосферу випар конденсату, а це також спричинило втрату 36,5 тисяч кіловат-годин. Причина ж мовчання «прожектористів» у тому, що... немає художника. Навіть, крім художника, всі комсомольці на комбінаті неписьменні. Справа ж, мабуть, не в красивому почерку.

Вночі освітлення в магазинах потрібне, цього ніхто не заперечує. Але, щоб у магазині № 1 Ленінського райхарчотресту 50 ламп по 40 ватів кожна «сперналили» за ніч 18 кіловат-годин електроенергії... Дорого коштує така «лічмінція», для якої потрібно не більше десяти лампочок.

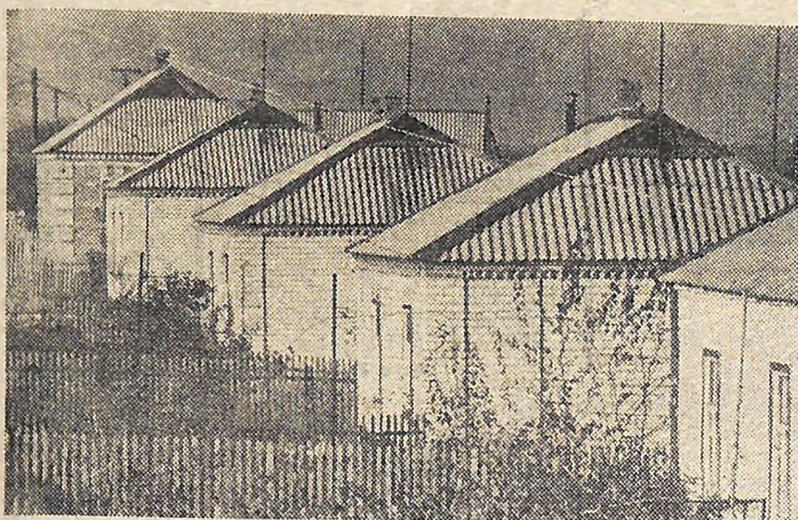
Чим же виміряти безгосподарність? Кіловат-години, геосекаторіями чи тисячами карбованців штрафів? Справа, мабуть, не тільки в них. Зрештою, втрачені кіловат-години підприємство може компенсувати впровадженням нової технології. А як компенсуєш почуття господаря, що його повинні виховувати в молодому робітнику і комсомольській збірці, і ті ж самі стінники «Комсомольського прожектора», яких, до речі, не густо було на підприємствах, де проводилась перевірка?

Ще йдуть звітно-виборні збори в комсомольських організаціях, створюються нові штаби «Комсомольського прожектора». І, складаючи плани роботи на наступний звітний період, «прожектористи» не мають права випускати з поля зору проблеми економії та бережливості тільки через те, що «немає художника». Для бойового органу комітету комсомолу це просто неможливо.

Рейдова бригада: В. ВОЛОШИН, А. ОРЛОВИЧ, М. ЛЯПІН — народні контролери, Л. БОГЗА, В. РОМАНОВ — комсомольські «прожектористи», А. ЧЕРМЕНЬОВ — заступник начальника обласного штабу «Комсомольського прожектора», В. КАЛІНА — начальник Кіровоградського міського штабу «Комсомольського прожектора», А. РОМАНЮК — спекаор «Молодого комунара». Всього в рейді взяли участь 60 чоловік.

У СЕЛІ ОЛЕКСАНДРІВЦІ ДОЛІНСЬКОГО РАЙОНУ СПРАВЛЯЮТЬ НОВОСІЛЛЯ. СВАТІ НА ВСІЙ ВУЛИЦІ. БО ЗАБУДОВА ТУТ ВЕДЕТЬСЯ НЕ ТАМ, ДЕ ВУЛИ СТАРІ БУДИНКИ, А НА ОКРЕМИХ СІЛЬСЬКИХ «КВАРТАЛАХ».

Ви отримали двійку на вступних екзаменах до інституту чи, не набравши потрібної кількості балів, не пройшли за конкурсом. Ви мрієте про навчання у вузі, але невпевнені у своїх силах, бо після закінчення школи минуло кілька років. Цій біді можна зарадити, вступивши на підготовче відділення вибраного вами інституту.

Вже десятиріччя таке відділення існує при Кіровоградському інституті сільськогосподарського машинобудування. За цей час сотні юнаків і дівчат поповнили тут свої знання з основних предметів і стали студентами.

«Нульовий курс» КІСМу (так іде називають підготовче відділення) дуже популярний у молоді, яка хоче набутися професії інженера. Ось думки про робітфак деяких його колишніх вихованців.

Анатолій КРАСНОЩОК, другокурсник ремонтно-технологічного факультету:

— На робітфак я прийшов після служби в армії. Про професію інженера мріяв давно, та вступити до інституту, відверто кажучи, боявся. Математику знав погано. Підготовче відділення допомогло мені надолужити прогалини.

Володимир КЕРЕБЕРДА, студент першого курсу факультету сільськогосподарського машинобудування:

— Вісім років тому я закінчив школу. Відразу по-

дав документи до КІСМу, та тут мене спіткала невдача — не пройшов за конкурсом. Армія, робота на Світловодському заводі чистих металів. Вирішив іще раз спробувати вступити до інституту, але вже через підготовче відділення. Щиро вдячний викладачам математики і фізики Юрію Михайловичу Онші та Олександрі Григорівні Бондаревій за вміле, дохідливе пояснення, за ту доброзичливість, терплячість, яку вони виявляли до мене і моїх товаришів.

Микола Кулик теж учи-

● ТВОЯ ПРОФЕСІЯ

ЗАПРОШУЄ РОБІТФАК

тись на другому курсі інституту. На підготовче відділення приїхав за направленням тресту «Олександрітехбуд», де працював шофером.

Через чотири роки повернувся на своє підприємство з дипломом інженера-механіка. Вдячний робітфаківці за те, що з його допомогою я зробив важливий крок до вибраної професії.

А ось що розповідає завідувач підготовчим відділенням, кандидат економічних наук Б. Д. Пташко:

— Наше відділення справді називають робітничим факультетом. Судить самі. Молоді люди після закінчення десятирічки з різних причин не змогли вчитися в інституті, тому пішли на виробництво. Попрацювали два-три роки, вирішили здо-

бути вищу освіту. Але шкільні знання вже необхідні відновити в пам'яті. Тут на допомогу й приходимо ми.

Умови навчання у нас чудові. До послуг слухачів — література, кабінети, лабораторії. На підготовчому відділенні викладають висококваліфіковані спеціалісти. Слухачам надають житло, виплачують стипендії. Після успішного закінчення навчання слухачів відділення зараховують студентами першого курсу денного відділу поза конкурсом.

Кого ми приймаємо на відділення? Звичайно, осіб із середньою освітою. Наші слухачі — це перш за все передові робітники, колгоспники, воїни, звільнені в запас із лав Радянської Армії. Ідуть вони до нас за направленнями

промислових підприємств, будова, організацій, транспорту і зв'язку, колгоспів, радгоспів, командування військових частин. При цьому додержуємо умови, щоб рекомендовані мали безперервний виробничий стаж не менше одного року.

Хочеться підкреслити, що студенти з числа слухачів підготовчого відділення, як правило, добре вчаться, виявляють себе в наукових дослідженнях, беруть участь у громадському й культурному житті вузу. Так, прикладом у навчанні є колгоспники Володимир Попішук з Вільшанського, Олександр Рудь з Новомиргородського районів, робітник з Олександрівської райсільгосптехніки Олег Кшемінський, звільнений в запас воїни Михайло Журав-

ський, Микола Кулик та інші.

Свого часу пройшли через робітфак і закінчили інститут, а тепер успішно працюють інженер колгоспу імені Карла Маркса Добровеличківського району Іван Панченко, інженер колгоспу «Перше травня» Петрівського району Петро Плешко, голова колгоспу «Правда» Добровеличківського району Микола Кузьменко, інженер Київського науково-дослідного інституту надтвердих матеріалів Віктор Сокуренок.

Всі вони, наші вихованці, вдячні підготовчому відділенню, адже в їхньому житті воно відіграло неабияку роль. Вдячні нам і виробничі колективи, де працюють випускники КІСМу.

Нині йде приймання заяв на підготовче відділення. Тих, хто хоче стати інженером і заслужити на підприємстві, в колгоспі, радгоспі чи у військовій частині честі бути направленим до нас, запрошуємо на робітничий факультет.

«Шановна редакція! Розсуду нас із Борисом. Ми зустрілися з ним два роки, а це посварились, і мені всі кажуть, що я в цьому винувата.

А все сталося так. Ми пили воду біля автомата. Один із молодиків, що проходив мимо, раптом виривав з моїх рук склянку і випив. Хулігани почали реготати. А коли я обурилась, то той, що випив воду, нецензурно вилаявся. Мені було страшенно соромно, та не за себе. Зрештою, я не з пологового десятик. Але ж я була не сама. Борис же замість того, щоб заступитися, потяг мене вбік, і ми пішли, а велід нам неслася брудна лайка. До речі, Борис — спортсмен, високий на зріст. Коли я сказала, що він бовгуз, він заперечив, сказав, що в даному разі сміливість була ні до чого. Бо хлопці були паніканти. Але я все одно вважаю, що Борис — боягуз і що з такою людиною дружити не варто.

Галина М., 18 років, м. Кіровоград.

Галина назвала свого коханого боягузом, одначе сама в цьому невпевнена. Як невпевнена і в тому, що взагалі чинити у випадках, подібних до того, про який вона розповіла в листі.

Викликати міліцію? Але до кожного хулігана міліціонера не приставиш. Відповісти тим же, як пропонує у своєму листі Галина? Та погодься, що коли ти поважаш себе, а тим паче, коли на тобі гарна вечірня сукня, а з уст нестиметься брутальна лайка, то картина буде не вельми привабливою. А якщо до того ж ти ще й з юнаком, котрий дивиться на тебе, як на ніжне створіння, і дарує тобі квіти...

Було б непогано почути думку читачів з цього при-

воду. Спраді, за правилами джентльменства, Борис повинен був заступитися за дівчину. Як? Чемно нагадати хуліганам про такі поняття, як культура і порядність? З отакими — чемно? Покликати дружинників чи міліцію? Ага, стануть вони чекати! Вибрати третій варіант — теж вилаяти? Але тоді справа, очевидно, дійде до бійки і знову ж таки буде по-

котру, відчуваєш, краще потрібні чимось заповнити, — найстрашніший. Саме тоді людина найчастіше переходить межу дозволеного.

Сашко з Андрієм теж у стані цілковитої душевної порожнечі і нудьги, коли вже і не пилось, і не говорилося (іншого дозвілля вони просто не розуміли), вирішили піти до трьох молодих людей, котрі стоя-

ли, замість того, щоб зупинити неповнолітніх хуліганів, кинулись навікача. Масляниківським «монархам» це додало сили і ваги.

Так почалося випробування страхом, чужим страхом, яке у людини нічемної і слабкої неодмінно викличе реакцію сили і зверхності. Хуліган — завжди боягуз. Тому й затіває він бійку, що прагне утвердити свою вда-

До речі, під час слідства Білик уперто доводив, що те вчинив зовсім не він, а Чмиленко. Не стало тієї ж самої сміливості, яка потрібна, коли відповідаєш за свої вчинки. Сміливості самооцінки. Тут боягузство Білика збіглося із зрадою і підступністю.

Сміливість «королів» як рукою зняло, коли до криниці підійшла якась жінка

ГРАНІ МОРАЛІ

справедливості наших законів? Може, це наслідок того, що не так часто на комсомольських зборах, на уроках, на позакласних годинах ми пропагуємо молоді неелегкі, але почесні професії охоронця правопорядку, не так часто підкреслюємо, що людям цієї професії притаманні сміливість, мужність, справедливість і принциповість?

До речі, того вечора, перелякани неповнолітніми, інженери звернулись по допомогу навіть не до штатних працівників міліції, а до юнаків, котрі аважуть справою своєї совісті боротися за порядок на вулицях нашого міста. Студентів музичного факультету педагогічного інституту вісімнадцятирічному Олександрі Дерев'яченку було трошки соромно слухати досвідчених інженерів, котрі, захеканіши від страху, розповідали історію про двох п'ятих хуліганів. Він, його однокласник Юрій Тесельо і командир підрозділу міліції Василь Бур'янський арештували хуліганів. Студентів Юрія та Олександра можна часто бачити на вулицях міста з червоними пов'язками на руках. І хоча справ у хлопців забагато, бо хто ж не знає, що таке екзаменаційні сесії, а Юрій ще й одружений, та вони знаходять час, щоб прийти на чергування до опорного пункту правопорядку № 1. Обое не просто дружинники. Вони — люди, котрі з честю витримали випробування страхом.

Л. КРАВЕЦЬ,

ВИПРОБУВАННЯ СТРАХОМ

рушено громадський порядок.

Отже, коли вважати, що Борис мав рацію, спокійно відійшовши від хуліганів, то як же тоді з гідністю справжнього мужчини, адже Галина вважає Бориса боягузом?

Ця ситуація, котру ми сьогодні виносимо, читачу, на твій розсуд, згадалась мені і в залі засідань міського суду. На лаві підсудних — неповнолітні Олександр Білик та Андрій Чмиленко. Вирок суду, слюзи матерія, похнюплі обличчя юнаків...

А сталося все теж не менш чудового вечора, коли два друзки, Сашко і Андрій, нудьгували і не знали, куди себе подіти. Стояли на зупинці автобуса № 31, що в Масляниківці, і перекидались словами, неначе грали в пінг-понг, так, аби що-небудь говорити. Пляшка вина, котру розпили вдома, потроху п'янила мозок і ви-магала від хлопців якихось дій. Настає такий стан, коли і говорити вже не хочеться, і вино не п'ється, а від нудьги місця собі не знаходять. Оцей стан — цілковитої душевної порожнечі,

ли на зупинці і про щось жваво розмовляли. Підлітки не знали, що виконроб нересурсної механізованої колони № 1 облміжколгоспбуду Василь Велько, інженер-будівельник «Кіровоград-вибухпрому» Анатолій Плужник і шофер автотранспортного об'єднання 10100 Петро Щербина теж тільки-но «зметикували на грюх» над річкою і тепер, дихаючи одним на одного винними парами, жваво обговорюють різні проблеми і ще не дійшли до тої порожнечі, коли неодмінно хочеться діяти. Сашко з Андрієм підійшли до компанії досвідчених, раптом уявивши себе «королями Масляниківки», почали вимагати сигарет.

Іхне «королівське» самолюбство було вгішено. Дорослі люди, двоє з яких мали спеціальну інженерну освіту, послужливо піднесли дітям сигарети і тим ви-знали їхню «королівську» зверхність. Це вже було не абищо. І один з новоспечених «монархів» розвернувся і шосили вдарила в обличчя Петра Щербину і зотой падав. Двоє інших дорослих, міцних і здорових

вану сміливість. Бо справжня сміливість, як і справжня ерудованість, культура, не вимагає постійного підтвердження. Справді сильний і сміливий людина ніколи не спаде на думку випробувати свою силу, вона в ній переконана. Людина слабка, боягузлива постійно хоче переконати себе і інших у протилежному.

Саме з цих мотивів, які суд класифікував як безмотивний злочин, Сашко з Андрієм кинулись наздоганяти двох досвідчених людей, що сховалися в автобусі. Там випробування страхом відбулося: хтось із пасажирів міцно схопив одного з «королів» за комір і викинув із салону. Навздогін невідкормленому автобусу летіли каміння та брудна лайка. Петра Щербину, лежачого й безпомічного, хлопці ще били і тим утверджували у власних очах свою сміливість. Сашко Білик не з гуманних мотивів, а від страху, що жертва раптом не підведеться, набрав з криниці води і полив побитою. Потім, незважаючи на його прохання, забрав з кишені документи і заробітну плату, зняв годинника.

брати воду і почала кричати на них і вимагати, щоб вони не чіпали людину. І хоча жінка — всього лише жінка, ніжне створіння, та хулігани, почувши вимогливий голос, кинулись тікати.

Наче пора ставити крапку в цій історії, котра закінчилась тим, що Олександра Білика засудили до чотирьох, а Андрія Чмиленка — до двох років позбавлення волі. Іа випробування страхом пройшло того дня і ще кілька осіб.

Віталій Комашко — випускник школи № 22. Сидів спокійнісінько поруч Андрія та Сашка після вчиненого ними злочину. І коли друзки забрали в міліцію, він здивовано знайшов у кишені чужі документи. Ні, Віталій не відніс їх у міліцію і, прочитавши адресу не відправив їх адресатові. Злякався і... викинув у ку-щі. Згодом він так і пояснює, що боявся, що його арештують, як це було з хлопцями.

Дивно чути такі слова з уст чесної людини. Звідки у неповнолітнього юнака отак хвиля уявлення про

УЧЕНЬ КИРОВОГРАДСЬКОГО МАШИНОБУДІВНИГО ТЕХНІКУМІ ВІТАЛІЙ МЕЛЬНИК ПЕРЕКОНАНИЙ: ЩОБ ЗДОБУТИ ВИСОКИЙ ФІЗИЧНИЙ ГАРТ, ТРЕБА ЗАЙМАТИСЯ БАГАТЬМА ВИДАМИ СПОРТУ. ПЕРЕДУСІМ — КОЖИ-ЛЕКС ГІПО. І КОМСОМОЛЦЬ В. МЕЛЬНИК УПЕВНЕНО ІДЕ ДО МЕТИ. ВІН УСПІШНО СКЛАВ ЗАЛІК З ФІЗИЧНОЇ ТА ВІДСЬКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ. ОДЕРЖАВ ПАНВІЩУ НАГОРОДУ ПІД ЧАС РЕСПУБЛІКАНСЬКОГО ТУРНІРУ ПРИЗОВНИКІВ ЗА ПРОГРАМОЮ ГІПО.

Фото В. ГРИБА.

ПОКЛИКАВ «ВЕСЕЛИЙ ДЕЛЬФІН»

З ініціативи міського відділу народної освіти в Палаці спорту Світловодського заводу чистих металів на базі середньої школи № 3 створено спеціалізований клас — 5 «Б». Учні цього класу, відвідуючи басейн, оволоділи технікою основних методів плавання.

Досвід діяльності подібних класів показав, що саме робота за єдиним планом підготовки плавець високих спортивних розрядів дає значний ефект. Уже після кількох місяців нинішнього навчального року 40 процентів вихованців тренерів спеціалізованого класу А. І. Котенка, А. Д. Котенко і Ю. С. Поліщука підвищили свою майстерність і долають водні дистанції за нормативами другого спортивного розряду.

Зростає майстерність продемонстрували п'ятикласники під час маткової зустрічі в молдавському місті Бельці. Вона прохо-

дила за програмою «Веселий дельфін». На багатьох дистанціях добре показали себе Марина Кортегіна, Ірина Шескова, Інна Баранець, Ольга Іванчикова, Оксана Ореховська. А серед хлопчиків відзначилися Дмитрик Гавловський, Ігор Касторюль, Костик Лук'янов, Олег Кириченко, Слава Харін, Ігор Ореховський.

Наші плазці успішно виступили і в естафеті 8x50 (у команді рівна кількість дівчаток і хлопчиків). Виставивши два склади спортсменів в естафеті, світловодці зайняли і в цьому виді програми вищі сходинки п'єдесталу пошани.

Подорож до братньої республіки для участі в маткової зустрічі влаштували п'ятикласникам їхні шефи із заводу чистих металів.

І. КАРАНТ,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

НІНІ все спортивне життя проходить під девізом підготовки до Олімпійських ігор 1980 року в Москві. В усіх ланках нашого спортивного руху, у змаганнях різного рангу йдуть пошуки олімпійського резерву, перевірка готовності до найбільшого спортивного форуму планети. Зрозуміло, високої честі представляти нашу країну на Олімпіаді будуть удостоєні лише найсильніші. Але немає жодного спортсмена, який не прагнув би до цього. І всі, хто виходить сьогодні на старт, пов'язують їх з Олімпіадою-80.

Одна з останніх сходинок на шляху до Олімпійських ігор — сьоме Спартакіада Української РСР, яка є перевіркою масовості, всенародності фізкультурного руху в республіці, оглядом майстерності спортсменів. Наближаються вирішальні, фінальні, змагання спартакіади, в яких представники всіх областей, міста Києва складатимуть іспит на спортивну зрілість, звітують про свої досягнення.

Вінцем спартакіади будуть фінальні змагання з легкої атлетики, що проходять 17—25 червня наступного року в Донецьку. Легку атлетику не дарма називають королем спорту. Лише до програми спартакіади входять 37 різних видів. Це — біг на різні дистанції, різноманітні види стрибків, метань тощо. І, звичайно, в найбільш вигідному становищі буде область, яка зможе виставити максимальну кількість спортсменів з усіх цих видів, причому спортсменів високого класу, що можуть принести залікові очки. А їх нараховуватимуть лише тим, хто потрапить у число 16 найсильніших у республіці з кожного виду.

ЯКИЙ ЖЕ вигляд на фоні цих вимог має кировоградська команда? Поки що всі крапки над «і» ставити рано, визначено лише кандидати до збірної, а хто з них потрапить до основного складу, покаже час. Але ж можливість кожного відомі, виходячи з цього й робляться певні розрахунки. Вони говорять про те, що з 62 чоловік (це максимальна кількість легкоатлетичної команди) наша область, очевидно, зможе виставити не більше половини. У складі нашої команди нема бігуна на п'ять і десять тисяч метрів, на 100 і 110 метрів з бар'єрами, представників усіх видів метання серед жінок, метання списа серед чоловіків, спортивного ходіння, стрибків у довжину (жінок).

Це не значить, що у нас не займаються названими видами легкої атлетики. Але, на жаль, результати в цих видах низькі, вони далекі від того, щоб потрапити в заповітну шістнадцятку, і не принесуть заліку команді. Тому немає рації гнатися за числом видів, збільшувати кількісний склад команди, завчасно

знаючи, що це не принесе користі. Минулого літа наші легкоатлети брали участь у ряді великих змагань, таких, як першість України в Донецьку, розіграш Кубка СРСР — Кубка газети «Известия» в Кіровограді, першість республіки серед юніорів у Чернівці. Порівняно непогані, стабільні результати показали на них представники обласної ради товариства «Буревісник» Ганна Авраменко (стрибки у висоту), Валерій Решетников (метання молота), Василь Пашкін (біг на 1500 метрів),

Чи далеко до Олімпу?

ПЕРЕД ГОЛОВНИМ ІСПИТОМ

авангардівці Ольга Демеха (біг на 1500 метрів), Сергій Іоненко (марафон), Любов Савенко (біг на 800 і 1500 метрів), Леонід Левченко та Анатолій Гайворонський (потрійний стрибок), Віктор Легких (біг на 400 метрів), металіст диск Анастолій Хороленко із знаменитого «Локомотива». Вони й становитимуть ядро збірної Кіровоградщини і, як ми сподіваємося, завоюють залікові очки.

ДО ФІНАЛЬНИХ легкоатлетичних змагань лишилося трохи більше півроку — період, вирішальний у підготовці спортсменів. Вважаємо, що цей час не внесе змін у кількісний склад команди. Адже етап дуже короткий для того, щоб заповнити пусті місця гідними претендентами. А ось щодо якісних змін, то до них прагнуть і тренери, і спортсмени. Для кожного кандидата збірної складено індивідуальний план підготовки, визначено найкращий результат, якого він повинен досягти до фінальних змагань. Ці плани мають здійснюватися у процесі тренувань, а рівень підготовки перевіряється на ряді змагань.

Такий, якщо говорити коротко, стан легкої атлетики перед головним іспитом. І нині, в підготовці до нього, найбільш рельєфно проглядаються негативні явища. Одне з них — відсутність спортивної бази для проведення плідного навчально-тренувального процесу, особливо в осінньо-зимовий період. Маємо єдиний закритий легкоатлетичний манеж на стадіоні «Зірка», але й той непридатний. За все літо керівництво спортивного клубу «Зірка», користуючись байдужістю міського

та обласного спорткомітетів, не спромоглось зробити там нормальне покриття, а те, що існує, — в незадовільному стані. Манеж дитячо-юнацької спортивної школи обласного спорткомітету до уваги не береться — його розміри малі для нормальних занять.

Де ж тренуватися стрибунам, спринтерам, металістам та іншим легкоатлетам? Зостається лише надія на участь у деяких зимових республіканських змаганнях. Але цей період триватиме загальномісячно, найбільше — півтора. В решту часу легкоатлети не зможуть активно готуватися до фіналів VII Спартакіади республіки. І, говорячи відверто, їм лишається заздрити, скажімо, гімнастам, у розпорядженні яких чужа сучасна база. І не тільки заздрити, а й сумувати з приводу того, що наші гімнасти (а скоріше — їхні тренери) не забезпечують необхідної віддачі, приносячи в копилку збірної області мінімальну кількість очок.

Не новим питанням є дуже вузька «географія» пунктів підготовки якісного резерву. Різно зменшили свій вклад у підготовку резерву спортивні організації Олександрії, Знам'янки, Світловодська. Якщо раніше ми бачили в складі збірної області по 6—8 представників цих центрів, то нині вони делегують до команди 2—3 чоловіки. Нинішні збірники, на яких можна надіятися, що вони принесуть залікові очки, — це в основному представники обласних рад «Буревісника» та «Авангарду». А де ж легкоатлети «Спартак», «Колоса», «Трудових резервів», «Динамо», інших товариств? Адже легка атлетика — обов'язковий для всіх вид спорту. На жаль, там не виховують скільки-небудь класних спортсменів.

З цього випливає й питання про «продуктивність» праці тренерів. Іх в області — понад сімдесят. А таких, що готують класних спортсменів, одиниці: М. Е. Фуко, М. С. Жеребятський, А. С. Ревеній. Багато інших працюють, як можуть, як хочуть. Ніхто їх не контролює, нічого від них не вимагає. А вони й задоволені — умови для всіх однакові, години занять зараховуються, а турбот небагато.

Свого часу обласний спорткомітет застосовував матеріальні й моральні стимули при оцінці роботи тренерів, організовував соціалістичне змагання серед них. Заохочували тих, хто працював плідно, готував спортсменів високого класу. Тепер про це забули. Ми не за те, щоб відновити все в тому ж вигляді, як воно було. Але усунення знеохоти в роботі тренерсько-викладацького складу — справа першочергова.

В. ІВАНЕЦЬ,
тренер збірної області з легкої атлетики.

ТАНОК ГАЛІМИ ШУГУРОВОЇ

«БРАВО! БРАВІСІМО!» — такими вигуками зустрічали іспанські болівинські виступи визначних «королів» художньої гімнастики — Галіми Шугурової та Ірину Дерюгіну. Які і розіграли між собою перше в історії цього виду звання абсолютної чеміонки Європи.

Перемогла 26-річна екзотична красуня світу Галіма Шугурова. На мадридському мості вона продемонструвала вражаючу стабільність. Ось її результату: вправи зі скакалкою — 9,6; з м'ячем — 9,75; зі стрічкою — 9,6. Проте прирра помилила Ірину Дерюгіну у вправах зі стріч-

кою не тільки примусила киянку поступитися першим місцем у боротьбі за звання абсолютної чеміонки, але й безперечно вплинула на її настрій у подальшій боротьбі. Тан. у змаганнях за «золото» в окремих вправах Ірина виграла тільки «м'яч», поступившись у композиційній зі стрічкою і скакалкою своїй традиційній суперниці Галімі Шугуровій.

У командному турнірі перемогли спортсменки Болгарії, другими стали наші гімнастки, на третьому — чехословацькі дівчата.

Перший чеміонат з художньої гімнастики завершився. Свого часу Людмила Савіннова стала першою чеміонкою світу. Тепер Галіма Шугурова з Омська відкрила рахунок чеміонів Європи.

БОРЬБА КЛАСИЧНА. Три дні в Бахчисарі тривав республіканський турнір на приз Героя Радянського Союзу В. В. Ходирьова. Тут своє вміння показували понад сто юнаків. Серед них були й вихованці кировоградських тренерів Віктора Маруса і Миколи Штефана із товариства «Трудові резерви». П'ять наших земляків стали призерами у своїх ва-

гових категоріях. Перше місце посів Володимир Кононов, друге — Олександр Слюсаренко та Олександр Коробко, третє — Вячеслав Павлик та Олександр Рилонников.

ШАШКИ. У спортивному залі Кіровоградського заводу тракторних агрегатів відбулася особиста першість обласної ради профспілок. Перше й друге місця поділили між собою майстри спорту СРСР Марко Сєколовський («Колос») і Володимир Миронов («Буревіс-

ник»). Вони набрали по 8,5 очка. На одне очко менше мав кандидат у майстри спорту Вадим Балакан. Йому дісталася третя призова сходинка.

ФУТБОЛ. Почалося друге коло юнацької першості країни. Вихованці кировоградської «Зірки» в Одесі мірялися силами з армійськими колективами. В матчі команд молодшої вікової групи перемогу з рахунком 2:1 здобули кировоградці. Зустріч їхніх старших товаришів закін-

чилася перемогою господарів поля (3:0).

БАСКЕТБОЛ. У Будинку фізкультури заводу «Червона зірка» відбулися змагання на кубок обласної ради профспілок. Упевнено провели всі зустрічі чоловіча й жіноча команди спортивного клубу «Зірка». Вони й стали володарями почесних трофеїв, здобувши право брати участь у розіграші республіканського профспілкового кубка.

ЗАВЕРШИВСЯ ЧЕМПІОНАТ КРАЇНИ

Сорок перший чеміонат країни з футболу завершився. Тбіліські динаміви стали переможцями першості. Срібні медалі завоювали чеміони минулого року — київські динаміви. «Бронза» — у донецького «Шахтаря».

Випу лігу покине дніпропетровський «Дніпро». Ного замінять відразу три команди — «Крила Рад» (Куйбишев), СКА (Ростов-на-Дону) і «Динамо» (Мінськ) — у 1979 році у ліній лізі виступатимуть 18 колективів.

(ТАРС).

Наша адреса і телефони

316050, ГСП. Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу пистів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ г. Кіровоград. Газета печатається на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

НАША ВЕРШИНА — ЗОЛОТА

БУЕНОС-АЙРЕС. Збірна СРСР здобула тут перемогу на жіночій шаховій Олімпіаді. А от чоловіча збірна цього разу (вперше за багато років) змушена була задовольнитися срібними нагородами. На першому місці вийшла команда Угорщини, яку очолював відомий гросмейстер Л. Полтніш.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.